

Res a dir

Nothing to say

Chantal Akerman

A la sinopsi de la pel·lícula *Chantal Akerman par Chantal Akerman* vaig escriure que *si una altra persona realitzava aquest film podria fer "com si" més fàcilment. Com si les paraules del cineasta continguessin la veritat sobre la seva obra, com si realment obrissin una bretxa sobre l'origen del seu desig de fer, i després de seguir fent. Com si ell, el director, el seu rostre, el seu somriure, els seus silencis i el seu cos diguessin més sobre el seu treball, i sempre fos una temptació buscar la paraula de l'autor, més que tractar de saber més a través seu i que, finalment, es desvela, si és que hi ha un vel.*

Vaig escriure que fer quelcom sobre mi mateixa en el propi treball planteja moltes preguntes, preguntes pertorbadores (...) La qüestió del jo i del documental, de la ficció, del temps i la veritat i, per tant, moltes preguntes, que per descomptat jo mai seria capaç de respondre en aquesta pel·lícula. Ni en aquest llibre. I per què no? Perquè. Perquè jo mateixa no entenc, o no tot. I, probablement, si ho hagués entès tot, no faria res.

*Vaig afegir, també a la sinopsi de *Cha Cha*, com anomeno aquesta pel·lícula: *Aquest és el qüestionament de tota una vida i fins i tot de moltes més. Llavors, quin pacte pot establir amb mi mateixa, com puc fer com si?**

Aquest pacte podria ser el d'un balanç. Ara fa 25 –36 anys avui-que treballo i de vegades tinc la impressió d'una gesticulació desesperada. Una pel·lícula rere una altra, i tota aquest energia gastada, un filó per estar en el real (...) Tot seria tan simple, si fos possible, si hi hagués progrés, una tensió cap a quelcom de més ben definit, i fer cada vegada una pel·lícula millor i què és una pel·lícula millor. Tot seria tan simple si l'equilibri fos possible.

Podria presentar-me com el meu doble, el doble més fort, més intel·ligent, que hagués comprès el que el seu altre doble tractava de fer des de fa tant de temps. Però només de pensar-hi, mentre una por com la de l'heroi del relat de Dostoievski, que va entrar tot pàl·lid a casa seva sense llevar-se ni l'àbric ni el barret, va creuar el passadís i, com enganxat per un raig, es va detenir en el llindar de la seva habitació. Jo també podria, tal com ja he fet en alguns films en què he actuat com a actriu, presentar-me d'una forma burlesca per no prendre'm de debò. Podria dir el mateix per a aquest llibre. Paraula per paraula. Deixa de donar voltes

al mateix, deia el meu pare, i no comencis una altra vegada amb aquestes velles històries, i la meva mare simplement callava. No hi ha res per donar-hi voltes, deia el meu pare, no hi ha res a dir, deia la meva mare. I aquest no-res és sobre el que jo treballo. •

*Extracte del llibre *Akerman, Chantal* (2004). Autoportrait en cinéaste. Centre Pompidou. Paris.*